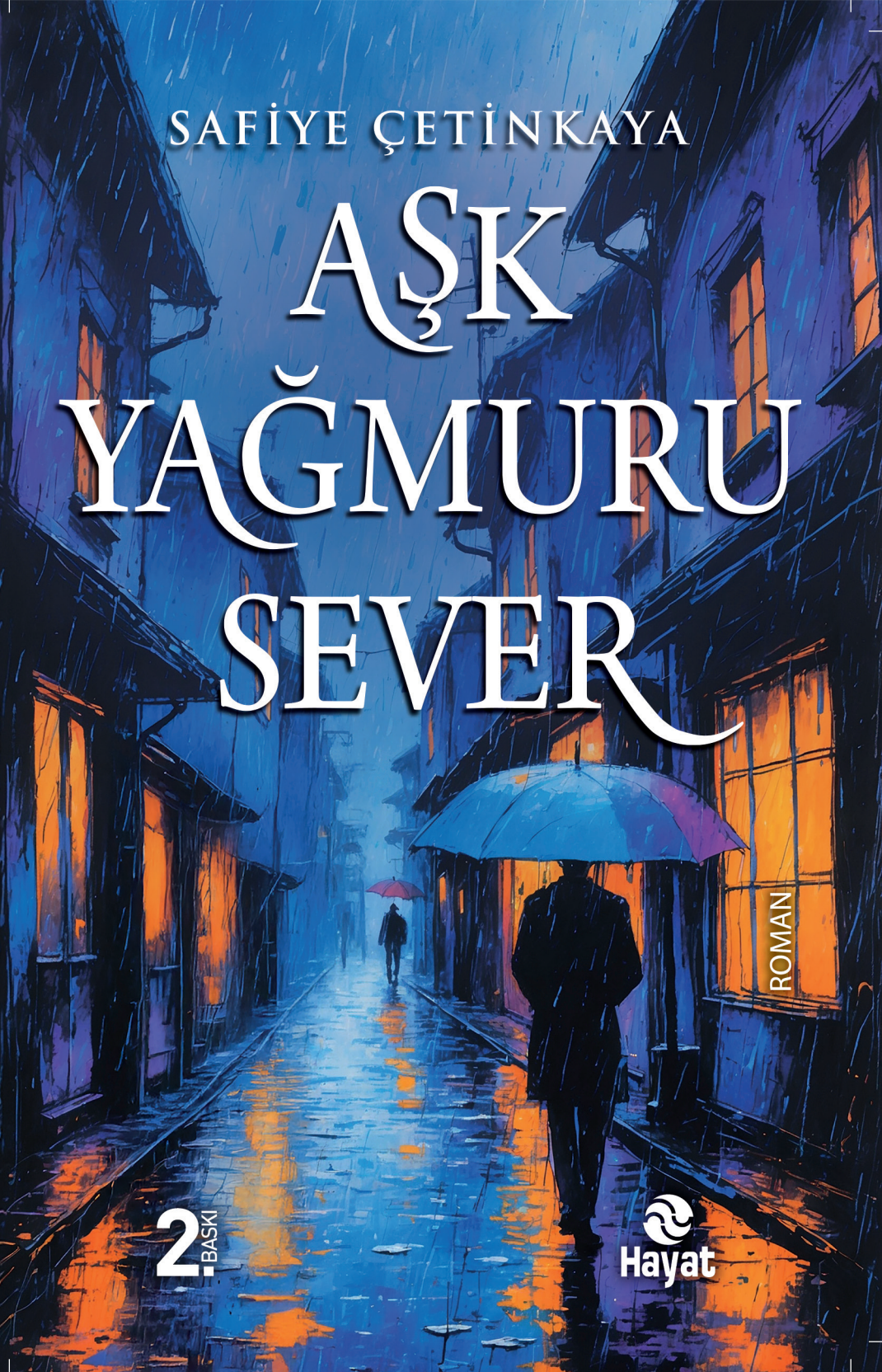

SAFİYE ÇETİNKAYA
AŞK YAĞMURU SEVER
ROMAN
2. BASKI
Hayat

AŞK YAĞMURU SEVER

© 2017, Hayat Yayıncılık İletişim Yapım Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-258-7
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 642
Edebiyat : 81
Kitabın Adı : Aşk Yağmuru Sever
Yazarı : Safiye Çetinkaya
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak Tasarım : Vildan Ekşi
İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2025
Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu
Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

SAFİYE ÇETİNKAYA

AŞK YAĞMURU SEVER

Hayat

“Dert olmadan kim Eyyüb,
Kuyu olmadan kim Yusuf,
Ayrılık olmadan kim Yakub,
Ateş olmadan kim İbrahim
Bilinir miydi?”

1

Hani derler ya; "Her insan kitap gibidir." diye. İnsanları okumasını bilmek lazım… Her insanın içinde deryalar dolusu sırlar vardır. Duyguları incitmeden dinlemek gerek…

Ahiret mutluluğunu yaşamak için de bu dünya hayatı yolculuğu sanırım biraz hüzünlerle geçiyordu. Bekleyişler, sevinçlerin yanında ayrılıklar, umutlar ile yıkılan hayaller arasında insanoğlu imtihan dediğimiz dünya zamanını dolduruyordu.

O sireten ve sureten çok güzel bir kadındı. Beyaz tenini edeple süslemişti. Orta boylu, zayıf bir yapısı vardı. Zamanına göre çok güzel ve temiz olurdu her kıyafeti. Ona yaklaşanlar bahar çiçekleri kokusunu duyardı. Son yıllarda köylerine de bir ev yapmışlardı ve yılın altı ayını köyde geçiriyordu. İşi için her gün köyden kendi arabasıyla gelip gidiyordu. Bahçesine çiçek ve sebze dikerdi. İş haricinde toprakla uğraşmasına rağmen ayakkabılarında hiç leke, çamur olmazdı. İki çocuklu bir anne olmasına rağmen, diğer kadınlar gibi doğumlardan sonra kendini bırakmışlığı yoktu.

Sanki "İnsanların en hayırlısı, insanlara faydalı olandır." Hadisi Şerifi onun için söylenmişti. Tanıdık tanımadık herkese faydalı olmaya çalışır ve gönül dağarcığında ne varsa, onu başkalarına aktarmaktan zevk duyardı.

Yaratılanı Yaratandan dolayı seven bir özelliğe sahipti. Şahsi bir meseleden dolayı kimseye kin tuttuğuna şahit olan yoktu. Çocukluktan itibaren çok iyi bir ilim almış ve Kur'an öğreticisi

olmuştu. Sevdiği, iyi anlaştığı eşi ve iki çocuğuyla mutlu bir hayatı vardı. Duvarların önünden ancak bu kadarını görebiliyordu herkes. Oysa her insanın duvarların arkasında sakladığı ve kimselerin bilmediği nice hüzünleri vardır.

Ama tabi her insanın hüzünlerle karşılaştığında verdiği tepki farklıdır. Kimi ağlamalara gark olurken, kimi gülmelerle örter hüzünlerini. İlknur ise belli ki bekleyişlere saklamıştı hüzünlerini …

İlknur konuşma aralarında "Ben çok güzel beklerim." derdi hep. Neyi, nasıl beklemişti acaba? Bekleyişlerinin sonunda selamete varmış mıydı?

* * *

"Ağaç olmak mevsimlere razı olmaktır.
Kul olmak ise Allah'ın yaşattığı tüm hallere razı olmaktır."

Anadolu'nun küçük bir köyünde, herkesin evlenmek isteyip de bir türlü gönlünü çalamadığı Elif'in gönlünü Süleyman çalmıştı. Edebi, ahlakı ve güzelliğiyle tüm annelerin kızlarına örnek gösterdiği Elif'in evlilikteki ilk yılları çok sıkıntılı geçti. Ardı arkasına olan iki bebeği doğumdan hemen sonra ölünce Süleyman ve Elif'in evlerinden hüzün hiç eksik olmaz oldu.

Elif üçüncü bebeğine hamile olunca;

"Bu çocuğum sağlıklı doğsun ve yaşasın köy meydanında yedi kurban kesip dağıtacağım." demişti. İşte İlknur doğumuna yedi kurban adanan üçüncü çocuk olarak doğmuştu. Elif de dediğini yaptı ve köy meydanında yedi kurban keserek fakir, fukaraya dağıttı.

Süleyman'a Almanya'daki akrabalarından güzel teklifler geliyordu. Sonuçta köyde pek de kazanmıyordu. Bu teklifleri enine boyuna eşiyle düşündüler ve kendilerine gözüken Almanya yoluna düştüklerinde İlknur beş yaşına gelmişti.

Almanya gibi bir yerde, dil, yol, iz bilmezken ilk zamanlar tutunmak kolay olmadı. O nedenle Elif'in de bir işe girmesi icap etti. Lakin İlknur küçüktü ve onu bırakacakları kimseleri yoktu. Süleyman'ın Türkiye'deki büyük abisinin;

"Sizin eliniz biraz rahatlayana kadar İlknur'u bize bırakın." demesiyle İlknur'u o yaz tatiline geldiklerinde abileri İbrahim Beye bıraktılar. Anne babasından daha beş yaşında ayrılan İlknur günlerce kimseler ile konuşmadı. Yemeden içmeden kesildi. Ama çocukları olmayan İbrahim Bey ve Fatma Hanım tıpkı kendi çocuklarıymış gibi sevdiler, bağırlarına bastılar yeğenlerini. Onlar İlknur'u kendi çocukları gibi sevseler de İlknur'da hep bir bekleyiş vardı. Annesine babasına kavuşma bekleyişi. Bu yaz olmazsa gelecek yaz tatilinde onu da yanlarına alıp Almanya'ya dönecekleri umudunu taşıyordu hep o.

Süleyman birçok iş değiştirdikten sonra son girdiği fabrikada iyi bir konuma gelmişti. Elif de artık iyi maaşı olan bir yerde çalışıyordu. Bu şartlar altında biraz para biriktirmeden Türkiye'ye dönmek olmazdı. Önce bir araba ve Türkiye'de bir ev alınmalıydı. Ama ya İlknur…

Her yaz tatilinde onu mutlu edecek birçok hediyeyle geliyorlardı fakat dönüşte onu yanlarında götüremiyorlardı. Çünkü biraz daha çalışıp kesin dönüş yapacaklardı. Oysa İlknur anlamıyordu onların neden yanlarında gidemediğini. Aslında her gelişlerinde Elif kızından ayrıldığı için kan ağlayarak dönüyordu. Yollara ve her kilometre taşına kızının özlemini bırakıyordu gözyaşlarıyla. Süleyman da ondan faklı sayılmazdı. O zamanlar için çok meşhur bir davranıştı, mavi ya da yeşil bir Mercedes alarak, tatillerde Türkiye'ye onunla gelmek. Süleyman da bunu hedefliyordu.

Yıllar kimsenin hüznüne acımadan, durmadan ama İlknur için acımasızca geçerken o da dokuz yaşına gelmişti. Bazı ağzı boşların;

"İlknur sen artık Fatma'nın kızı oldun. Annen baban orada yeni çocuklar yapsınlar. Sen dönme onlarla. Hem ne edeceksin elin

gâvur memleketinde?" demelerine Fatma Hanım biraz sinir olsa da içten içe İlknur'un onlarla kalması için dualar ediyordu. Kırk beş yaşına gelmişti ve çocuğu olmamıştı. Her gece koynuna alıp uyuttuğu eltisinin kızı olsa da o artık İlknur'u kendi kızı gibi görür olmuştu. İbrahim Bey'e de sık sık kardeşine İlknur'u onlara vermeyeceklerini söylemesini istiyordu. İbrahim Bey bunu kardeşiyle konuştu mu bilinmez ama bazen Allah gönüllerden geçenleri bizler fark etmeden, bazı sebeplere bağlayarak yapıverir de biz bilmeyiz. Kim bilir İlknur'un bir ömür boyu Fatma Hanım ve İbrahim Beyin yanında kalması Fatma Hanımın o yürekten ettiği dualarla olmuştur.

* * *

Süleyman artık biraz rahatlamıştı maddi açıdan. Elif'in de uzun zamandır çalışması ellerini bollaştırmıştı. Aldıkları arabayla geleceklerdi o yaz tatile. İki aşığın bedeni Almanya'da olsa da yürekleri İlknur'daydı. Bu defa dönüşte İlknur'u da alacaklardı yanlarına. Dört yıllık bu ayrılık Elif'i çok yıpratmıştı. Bu kez içi coşkuluydu Elif'in. Kızı, ilk göz ağrısı, doğumuna yedi kurban kestiği İlknur'unu da yanında götürecekti.

Hayaller İlknur'du ama hayat Bulgaristan sınırında son buluyordu… Bulgar askeri aracının sıkıştırması sonucu Süleyman Bey direksiyon hâkimiyetini kaybederek yol kenarındaki bir ağaca hızla çarptı. Süleyman Bey kaportanın üzerine düştü. Ama Elif… Elif yürekleri yaktı. Nasıl olduğunun bir önemi yoktu artık Elif için. İlk göz ağrısına kavuşamamıştı. Hayaller Cennet'e kalmıştı.

Bulgar yetkililerden bozuk bir Türkçe ile konuşan biri İbrahim Efendiyi aradı ve kardeşinin hastanede olduğunu, Elif'in ise morga konulduğunu bildirdi. İbrahim Efendi telefonu kapattığında bütün ev inliyordu onun için. Hemen ardında duran İlknur'a döndü. Göz göze geldiklerinde küçük kız amcasının ağlamaklı halinden, bir şeylerin hiç hem de hiç düşünüldüğü gibi yolunda

gitmediğini anladı. Nedendir bilinmez ama "annem" diyebildi. Küçük kızın yüreğine annesinin Cennet'e gidişi melekler tarafından hissettirilmiş miydi bilinmez?

Süleyman Bey koma halinde olduğu için, İbrahim Efendi Bulgaristan'a geldi hemen. Elif'in cenaze nakil işlerini başlattı. Ama farklı bir ülkede dil, yol, kültür, adres bilmezken cenazeyi almak ve Türkiye'ye getirmek hiç kolay olmadı. Kendini yetkili gören herkes para istedi. İbrahim Efendi'nin kimseyle uğraşacak hali yoktu. İsteyene istediğini verdi, istemeyene de dua etti. Elif'i köye getirene kadar yedi gün geçti. Havaların sıcak olması ve köyün büyüklerinin verdiği kararla tabutu açmadan, Elif'i bir parça kefene sarmadan, Bulgaristan'ın çelik yapım, her yanı vidalı, hava almaz tabutuyla koydular. Ta ki iki yıl sonra Süleyman Bey yeni eşi ile mezarı açarak, kefene sarıp yeniden defin edene kadar öyle kaldı Elif mezarında…

Cenazeyi bekleme sürecinde o yedi gün yedi yıl oldu İlknur'un gözünde. O zamanlar şimdiki gibi iletişim kolay değildi. İbrahim Efendi konsolosluğa giderek, telefon açana kadar annesinin ve babasının durumunu net bir şekilde öğrenemedi İlknur. Tabi Elif gibi bir kızın, gelinin, ananın ölmüş olması koca köyde herkesin yasa bürünmesine sebep oldu. Eş, dost, konu komşu saçını, başını yolarak, bağıra bağıra ağlarken sesi hiç duyulmayan, ayakta kalacak mecali kalmadığı için duvar diplerine çökerek oturan, sessiz bir kız vardı. Kimseler onun acısına ulaşamıyordu, inemiyorlardı küçük yüreğin büyük sancısına…

* * *

2

"Kursağımıza sıkışmış bir susmak ağrısı,
Yutkuna yutkuna susuyoruz."

İLKNUR'UN DİLİNDEN…
"ONLARIN ANNESİ VAR"

Çocukluğumun en keskin yanıydı annesizliğim… Ne yana dönsem bir hüzün çarpıyordu yüzüme. Ben de şımarmak, nazlanmak istiyordum. Evi dağıttığımda, üzerimi kirlettiğimde kızan, bağıran ama sonra da akşam olunca koynuna sokulup, günün tüm yorgunluğunu en güvenilir kollarda, anne kucağında atmak istiyordum.

Bir yanım eksikti… Sol yanım eksikti… Kızıyordum annesi olan çocuklara. Bir şeyin kıymeti kaybedilince anlaşılır ya, ben kaybedendim ve onların anneleri vardı, kıymetlerini bilmiyorlardı. Benimse üzmeyi bırak, yanımda olsa kokusuna bile sarılmak istediğim bir anneye özlemim vardı.

Amcamın eşi, yani Fatma annem (ben ona hep Fatma annem dedim. Ama arkadaşlarıma tanıtırken ve doğrudan kendisine hitap ederken 'anne' derdim) çocuksuz bir kadının çekeceği tüm çileleri çekmiş, toplum baskısından anne olmamış olmanın mahcubiyetini fazlasıyla yaşamış bir kadındı. Amcamı çok seviyordu. Belki de evde bir çocuk cıvıltısı olsun da, amcamın yüzü daha çok gülsün diye sırf bana annelik yapmayı kabul etmişti. Kim bilir?

Örf ve adetlere sıkı sıkıya bağlı olması beni de aynı şekilde yetiştirmesine sebep olmuştu. Günahtan önce ayıplar geliyordu bizim evimizde. "Ayıp, onu yapma! Herkes ne der sonra?" cümleleri evin en temel cümleleriydi.

Hiç unutmam, (sanırım o yaz annemlerin son gelişleriydi) tarladan gelirken bizi gören komşumuz;

"Fatma, senin elti Elif gelinle, kaynın Süleyman Almanya'dan izne gelmişler. Az önce gördüm onları." dedi. Sonra bana dönerek;

"İlknur, hadi koş, git. Annenler gelmiş." dedi. Annemlerin izne geleceğini biliyorduk ama gelmelerine daha üç gün olduğu için bu kadar erken beklemiyorduk. Demek ki babam erkenden izin alıp, yola çıkmıştı.

Canlarım… Annem, babam ve kardeşlerim gelmişti. Koşmak, uçmak istedim onlara kavuşmak için. Ama Fatma annem;

"Ayıp kızım, dur, koşma! Sonra el ne der? Fatma demek ki İlknur'a iyi bakamamış da, kız koşa koşa annesinin yanına gitti derler." deyince, durup Fatma annemin yüzüne baktım. Az önce tarladaki coşkulu yüzünün yerine hüzün gelmişti. Benden ayrılacağı hüznü ve korkusu çöreklenmişti kalbine ve bu korku yüzünün her bir çizgisine yansımıştı. Onun çok hakkı vardı üzerimde. Kendimi bildim bileli annemdi o benim. Fatma annemi kıramazdım.

Her yaz amcam da, Fatma annem de aynı oluyorlardı. Annemler geldiğinde, beni kaybedecekleri korkusuna kapılırlar,

babamlara karşı tafralı olurlar ve benim üzerimde daha bir baskı kurarlardı. Gelecek yılın derslerine amcam beni yaz aylarından çalıştırmaya başlar, Fatma annem olmadık el işi becerilerini öğretmeye çalışırdı. Çünkü onlar beni tümüyle kendi çocukları olarak kabullenmişlerdi. Ola ki annemleri sık görürsem, onlara çok alışacağımı ve onlarla Almanya'ya gitmek isteyeceğimi düşünürlerdi hep. O nedenle annemlerin Türkiye'de oldukları zaman diliminde ben onlarla çok vakit geçiremezdim. Annem ve kardeşlerimle akşama kadar vakit geçirsem bile yatmaya amcamlara gelmek zorundaydım. Yani benim için anne kokusunu alarak uyuduğum günler bebekliğimde kalmıştı. Aslında amcamlar tarafından bakılınca, onlar da haklılardı. Ben onlara evlatlık değil, ama evlat olmak için verilmiştim. Yani amcamın nüfusuna geçmiş değildim. Zaten bunu ne amcam ne de babam kabul etmedi. Çünkü İslam'a göre amcam beni evlat olarak kendi nüfusuna alamazdı. Şimdilerde koruyucu aile dedikleri kavramdır esas olan. Çünkü bir çocuğu evlat almak ve bunu toplumdan, çocuktan gizleyerek kendi evladı olarak lanse etmek yanlıştır. Bu durum ileride soyların karışmasına neden olur. Bu sebeple bir çocuğa bakıp, büyütmektir esas olan ve en önemlisi de o çocuğun o ailenin bir parçası olduğunu bilmesi, tümüyle aile sevgisini alması ama biyolojik olarak o ailenin çocuğu olmadığını bilmesi gerekir. İslam bunu öğütler.

Evlat olma görevimi tam yapmalıydım. Koşamadım. Anneme çılgınca koşarak gidemedim. El ne derdi koşsaydım! Fatma annemin o anki kaybetme korkusunu, hüznünü anlamalıydım! Adımlarım yavaşladı. Daha dokuz yaşında yirmi yaşın yüreğini, anlayışını kuşanmam bekleniyordu benden. Bende öyle olmalıydım. Oluyordum. Vaktinden önce büyütüyordum kendimi. Uzaktan bir tanıdığımız gelmişçesine, öyle boş, öyle umarsızdım! Doğduğum eve, beni doğuran kadına giderken işte öyle yavaştım! Ama ya içim… Duygularım…

Ah bu Almanya! Acı vatan demişler ya! En çok da ayrılığını, acısını bana yaşatıyordu. Anne kokusundan, baba güveninden

beni mahrum ettiği gibi, daha nice ayrılıklara gebeydi Almanya! Ben büyüyordum ama ben büyürken en yakınlarımla aramdaki uçurumlar da büyüyordu. Ölüm giriyordu araya.

Ölüm dünyadaki sevenleri, anayı, kızı, babayı, oğlu ayırıyor, asıl Sevgiliye götürüyordu. Ölüm ile yaratılış gayemizin bir diğer aşaması olan bekleyişe geçiliyordu. Lakin ben daha kokusuna bile doymadığım anacığımın Yaradana kavuşmasını anlayacak ya da kaldıracak kadar büyümemiştim. Maalesef ölümü bile koca insanlar gibi anlamam beklendi benden!

Fakat bu olmamalıydı! Heyhat! Annemi kaybettiğim günleri düşündükçe hâlâ küçük bir çocuk çaresizliğine bürünürüm ve içim alev alev yanar. O yıl artık bende anne sıcaklığını yaşayacağım gerçek yuvama dönecektim ve anne babamın olduğu sabahlara uyanacaktım. Annem saçlarımı tarayacaktı. Okula giderken, yollardan geçerken korkmayacaktım, babam ellerimden tutacaktı. Kış gecelerinin soğukluğunu hissetmeyecektim artık! Çok hayallerim vardı. Benim gerçekten gerçek olan bir ailem olacaktı!

Yarım kalmış hikâye yoktur. O hikâye o kadardır. İsyan etmiyorum olanlara. Sadece köşeme çekilip sessizliğe hapsediyorum kendimi. Bana düşen artık güzelce sabretmektir

* * *

Fatma Hanım'ın duaları kabul olmuştu ve Elif'in ölümünden sonra İlknur artık bir daha Almanya'ya dönmeyecek şekilde onların yanında kalacaktı. Evlat olacaktı, can olacak, ses olacaktı onlara. Süleyman Bey, Elif'in vefatından iki yıl sonra yeniden evlendi ve İlknur'u yanına almak istedi, yeni eşi de çok iyi bir bayandı ve o da İlknur'u istiyordu ama İbrahim Bey vermek istemedi. Okul ortamı değişmesin, arkadaşlarına alıştı, Almanya'yı ve oranın dilini bilmiyor gibi birçok kendince geçerli sebepler sundu.

Her iki taraf da küçük kızı istiyordu ama kimse onun ne düşündüğünü sormuyordu. Velhasıl kazanan İbrahim Bey olmuştu. Süleyman

Bey belki de abisinin çocuğu olmadığı için ve bu özlemini İlknur'da giderdiğini bildiği için kızının onlarda kalmasına göz yumdu.

İlknur kimselerin duymadığı ama çığlık çığlığa bağırdığı bir sessizliğin içinde büyüyordu. Annesine sürekli mektuplar yazıyordu. Her döneminde yazdıklarının yönü farklıydı. Kiminde sitem, kiminde özlem dolu mektuplar…

"Büyüdüğümü hiç görmedin anne. Sen bana koynunda uyuyacağım anne, ben de sana nazlı bir evlat olacaktım ayrılık kapımıza dayanmasaydı. Sensiz olmak zifiri karanlıkta deniz üzerinde yürümek gibi bir şey. Oysa annem, ben hem karanlıktan çok korkuyorum, hem de yüzme bilmiyorum. Korkuyorum anne… Bazen bırakıp gittiğin için çok küsüyorum sana, sonra küstüğüm için kızıyorum kendime. Keşke diyorum, keşke yanımda olsaydın da bağırsaydın bana. Ama sonra da tüm çocuklar gibi sokulsaydım koynuna. 'Gel anne, gel de sar yaralarımı' deseydim. Sen bana, ben sana hasretken kavuşmak mahşere kaldı.

Onca yıl geçmesine rağmen yanında uyuma isteğim hiç geçmedi, yüreğimdeki sızı hiç dinmedi annem. Hani sarılsaydık, koklaşsaydık diner miydi ki bu göğsümdeki ağrı? Doyar mıydık ki birbirimize? Ah annem, çocukluğumda, genç kızlığımda, şaşkın zamanlarımda tek bir kelime vardı dilimde 'annem'.

Sol yanım üşürken, vurdumduymazlık sergiledim herkese karşı, acıyan yanlarımı örtmek için. Ama şimdi düştüğümde sadece dizlerim acımıyor anne. Hayallerim, ümitlerim acıyor ve kimse yok saracak sol yanımın ağırlığını…

Ah anne, sana söylemek istediğim onca cümlem varken, susmak zorunda kalmak, kilit vurmak dilime beni daha bir hırçın yapıyor. Yıllardan tüm ümidimi kesmişken büyüyünce geçer mi anne bu suskun hırçınlığım?

Her yağmurda, her güneşte, her ay ışığında, soğuk odalarda, yürüdüğüm yollarda sana seslendim sürekli. Sonra bana geldiğin

o gece, hani ateşler içinde yatıyordum. Kafamı yastığa gömüp ağladığım an, saçlarımı okşadın, o beyaz ellerin ıslanan yanaklarımı sildi. 'Küsme bana gözbebeğim. Hangi ana kuzusunu bırakır ki? Bedenlerimiz ayrı olsa da ben hep yanı başındayım. Ben seni hiç bırakmadım. İkimiz de kaderimizi yaşıyoruz kızım. Seni Kevser Irmağı'nın yanında Peygamberimizin ashabıyla bekliyor olacağım ve sen yanımıza Rabbin razı olduğu kul olarak geleceksin' dedin. Öptün yanaklarımdan, boynumdan. Üşüyordum, sana sokulmak istedim. Yavaş yavaş uzaklaştın yanımdan. 'Gitme anne. Yalvarırım gitme!' diye bağırdım defalarca. Bir el ellerimi sıkıca tuttu. Sıçrayarak uyandığımda Fatma annemi gördüm başucumda. Ağlıyordu ve ellerimi öpüyordu defalarca. 'Buradayım kızım. İlknur'um yanındayım. İyi olacaksın inşallah kızım' diyordu. Ah annem hangisi rüya hangisi gerçekti bilemedim. Zor anne, çok zor annesizlik…"

Daha nice mektuplar arasında İlknur büyüyordu. Genç kız oluyordu.

3

1980 ihtilalinin sancılı yılları büyüklerin siyaset anlayışını vurduğu gibi eğitim, öğretimi de vurmuştu. Artık herkes çocuğunu dini vecibelerinin, yaşamının ve hayatın asıl gayesinin anlamının öğretildiği imam hatip okullarına göndermiyordu. Belki korkudan, bekli de halk arasında dilden dile kara bir veba gibi dolaşan; "İmam hatibi bitirenler sadece ölü yıkayıcısı olur." deyimlerinden dolayı imam hatip öğrencilerinin ilk dışlandığı, toplumdan soyutlandığı o yıllarda İlknur imam hatip ortaokul öğrencisi oldu.

Kanadı kırık bir kuş misali bir yanı eksik devam ettiği hayatında başarılı bir öğrenci olacaktı. Sessiz sakin, kendisine verilen görevleri harfiyen yerine getiren, tüm sınıfın imrendiği bir kızdı. Biraz büyüdükçe yüzündeki minik çiller de kaybolunca ay gibi parlak siması daha bir dikkat çeker oldu. Kevser sınıf arkadaşı olduğu gibi dert ortağıydı da...

Kevser ile lise yılları ve daha sonraki yıllarda da hiç ayrılmadılar. Bugün bile hâlâ birbirlerine sırdaş, sırttaşlar. Onlara göre sırttaş olmak çok önemliydi. Kişi en güvendiğine, ardında dağlar gibi güçlü durana sırtını dayardı. İnsan önünü görür lakin ardını bilemez. Kendisinin olmadığı ortamlarda onun için ne konuşulduğunu duyamaz veya hataları konusunda onu savunan birini bulamaz. İşte bu iki nazenin arkadaş varlıklarında ve yoklukla-

rında birbirlerinin sırlarını, sırtlarını hep korudular. Lise yılları fırtınalı bir kara sevda ile geldi…

İmam hatipli olmanın bazı kesimler tarafından en aşağılandığı, bazı kesimler tarafından da en ayrıcalıklı görüldüğü o yıllarda kız, erkek imam hatipli tüm gençler İslam davasına sahip çıkacak kadar bilinçliydi. Gittikleri okulun önemini biliyorlar ve ona göre davranıyorlardı. Onların yaşadığı ilçe şimdiki gibi sokaklarda, köşe başlarında her telden gencin cirit attığı zamanlar değildi. Büyükler oğullarına imam hatipli kızı gelin seçiyorlardı. En iyi damat adayları yatı, katı, arabası olan değil de imanlı yetişmiş erkeklerden istenilirdi. Çünkü o gençler bir davanın adamıydılar. Ülke meselesi, gündem ve gelecek kaygısı taşıyorlardı.

Daha on altı, on yedisinde olan bu gençler kendi dönemlerinde yaşadıkları sıkıntıları çocuklarının yaşamaması için tarihe yön vermek isteyen büyük düşüncelere öncülük ediyorlardı.

İlknur da aynı davanın kızıydı. İslam'a hizmet etmek en temel gayesi olmuştu. Lakin derslere başörtüsü olmadan girmek zorunda kalıyordu. Bu sistemi arkadaşları ve öğretmenleri ile aralarında hep tartışıyorlardı.

Öğretmen İlknur'a kızıyordu, başörtüsü meselesini sınıfta konuştuğu ve kendisine diklendiği için. O gün ilk kez gözü Uğur'a ilişti İlknur'un. Kendisinin nazik ses tonuna Uğur'un kalın erkeksi sesi karıştı.

İlknur sınıf öğretmenine, arkadaşları ve kendisinin de sınıfa başörtüsü ile girmek istediklerinin birçok haklı sebebini anlatmaya çalışırken, erkek öğrenciler de onları dinliyordu. Öğretmenin;

"Bunları bana anlatmayın. Hem sizler daha küçüksünüz, sistem size en uygun olanı seçmiş zaten. Sizin de itaat etmeniz gerekir" demesi üzerine Uğur söz istedi.

"Peki, hocam biz bunları sizinle konuşmayacağız da kiminle konuşacağız? Arkadaşlarım sıkıntılarını dile getirmekte çok haklılar. Burada çoğumuz reşidiz ve kendi kararlarımızı verecek kadar da bilinçliyiz Elhamdülillah. Buradaki kız arkadaşlarımın çoğu belki başörtüsü sıkıntısından dolayı üniversite okumaya-

caklar. Bu onlara yapılmış bir haksızlık." dedi o gür sesiyle… Matematik öğretmeni birkaç saniye düşündükten sonra, "Uğur, kanunlar böyle. Bu ülkede yaşayan herkes bu kanunlara uymak zorunda." dedi. Uğur pek pes etmeyi düşünmüyordu.

"Peki, hocam ya kanunlarda da bir yanlışlık varsa! Olamaz mı? İnsan yapımı bir sisteme uymamız isteniyor bizden. Ne derece doğru olup olmadığını bile sorgulamamız yasak. Kocaman insanlar olduk ama hâlâ bizim kendi kıyafetimize, ne giyeceğimize karar verme hakkımız yok. Sonra da bizlere özgüveni olmayan gençler diyorsunuz. Küçük diyorsunuz, siz bilmezsiniz diyorsunuz. Ama okul bitince de birden bizden iş hayatına atılmamızı, adam olmamızı, anne olmamızı istiyorsunuz. Ne garip ki okulun bitmesine de iki ay var. Şimdi hiç bir şey hakkında karar veremeyecek kadar küçüğüz güya ama iki ay sonra birden büyük olacağız! Bu sistemin, kanunların tekrar gözden geçirilmesi lazım…" dedi.

İlknur üç yıldır aynı sınıfı paylaştığı Uğur'un yüzünü hiç bu kadar net görmemişti. Bakmamıştı ki görsün. Ama şimdi onu savunan bu genç adamın yüzünü inceliyordu. Lakin Uğur ona dönünce göz göze geldiler. İlknur ona bakarken yakalanmış olduğu için utandı. Yanakları kızardı ve aceleyle bakışlarını kaçırdı ondan. Bu bakış, ilk görüş İlknur için çoktan zifiri karanlığa gömdüğü heyecanlarının gün yüzüne çıkması demek oluyordu. Bu bakış bir sevdayı, yılları, yolları, kadınlığı, anneliği bekleyişinin ilk ışığıydı.

Bu bakış yol ayrımıydı. Çocukça duygulardan sıyrılıp, genç kız hayallerine geçişti. Uğur okulun en gözde delikanlısıydı. Tüm sosyal faaliyetlerde ilk aranan kişiydi. "Tuttuğunu koparan" deyimi onun için söylenmişti sanki. Haksızlıklar karşısında çelik bir yumruk gibi duruşunu öğretmenleri dâhil herkes biliyordu. Altı erkek kardeşin sonuncusuydu. Hiç kızı olmadığı için annesi her oğlunu ev işleri konusunda ta bebekliklerinden beri eğitmişti. O nedenle dört arkadaş kaldıkları öğrenci evinde diğer gençler çamaşır ütü ve yemek için sık sık annelerinin evlerine gelmelerini isterken Uğur annesinden hiç böyle bir talepte bulunmazdı. Çünkü annesinin yapacağı tüm işleri, odasını toplamayı, çamaşırları-

nı yıkayıp ütülemeyi kendisi ustalıkla beceriyordu. Diğer gençler gibi anne babasına tafralanmayı bırak, onlara hiç kıyamazdı. Bir an önce hayalini kurduğu öğretmenliğe başlayıp babasının maddi açıdan yükünü hafifletme derdindeydi. Her şeyi okumak öğrenmek gayesindeydi. Tarihi olaylar çok fazla ilgisini çekiyordu. Ta küçüklüğünden itibaren her zaman sabah namazı uyanırdı. O zamanlar şimdiki gibi kitaba ve bilgiye ulaşmak kolay değildi. Gazetelerin kuponla cilt cilt halinde verdiği ansiklopediler vardı evlerinde. Daha okuma yazmayı ilk öğrendiğinde eline aldığı o ansiklopedi ciltlerini defalarca okumuştu. Lise yıllarına geldiğinde birçok eğitimcinin sahip olmadığı kadar bilgi birikimi vardı.

Elindeki kısıtlı imkânları çok güzel değerlendirmişti. Deyim yerinde ise hani bir adam cebindeki bir çakı ile ıssız bir adaya düşse aklını ve becerisini kullanarak o adaya gökdelen bile yapabilir denilir ya Uğur öyle bir meziyete sahipti. Ama bu durum hem Allah vergisi hem de Allah'ın verdiğini en güzel şekilde geliştirmekle alakalıydı. O kendini geliştiriyordu.

Kız meslek ve imam hatip lisesi yan yanaydı ve teneffüste öğrencilerin ortak kullandıkları bir bahçe vardı. Dolayısıyla Uğur'un talipleri hem kendi okulundan hem de yan okulun kızlarından oluyordu. Bazı cüretkâr kızlar başka arkadaşlarını aracı yaparak Uğur'a sevgili olma isteklerini iletiyorlardı. Ama henüz onun hiçbir kızla ilgilendiğini gören olmamıştı.

İlknur ilk göz göze geldikleri günün akşamında bütün bunları düşündü. Bu kadar yakışıklı ve popüler olan bir erkeğin konuştuğu hiç kız olmaması İlknur'un "Sanırım bir beklediği ya da söz verdiği var. O kız her kimse çok şanslı. Böyle Peygamber aşığı, onun izinden giden biri tarafından sevilmek ayrıcalık olsa gerek. Çok şanslı o kız, çok…" diye düşünmesine neden oldu. Lakin bir gönle aşk ateşi düşmeye görsün geceni gündüzünü bir eder o aşk.

İlknur'un da yüreği bu yeni tanıdığı heyecanla çarpmaya başladığından beri annesizliğini, babasından uzak olmanın hüznünü daha bir katlanır hale getirmişti bu heyecan. Heyecandı işte… Coşkuydu… Aşktı… Adı her ne ise, İlknur için iyi geliyordu bu

yenilik. Kimselere demedi bu yeni haleti ruhiyesini. Öyle ki en yakın arkadaşlarına bile bahsetmedi. Önceleri utanıyordu. Sonrasında ise edebin gergefiyle işlediği bedenine bu yeni duyguları yakıştıramadı. Nikâhlısı olmadığı birini sevmeyi yasak gördüğü için susmayı yeğledi. Birkaç bakışmanın haricinde kendisine umut vermeyen bu genci nereye kadar sevebilirdi ki? Kim bilir onun aklından kendisine eş olarak seçtiği kimler vardı?

Bastırmalıydı tüm duygularını. Gelecekteki eşine şimdiden ihanet etmemeliydi. İlknur kalbi ile beyni arasında çok uzun zaman geldi gitti. Fakat duyguları daha ağır basıyordu. Uğur küçük bir umut verse bekleyebilirdi. Ömrünün sonuna kadar beklerdi. Ama Uğur'dan birkaç kaçak bakışın haricinde sevgiye dair hiçbir şey göremiyordu. Okulların kapanmasına bir hafta kalmıştı. O dönemlerde herkes birbirlerine hatıra defterlerini verirdi. Karşıdaki de birkaç hatıra kalacak cümle yazardı. İlknur da biraz utana sıkıla Uğur'a hatıra defterini verdi. Uğur o defteri karne gününe kadar geri vermedi. İlknur her gün heyecan ve merakla bekledi. Ne yazacaktı? Günler geçiyor ama hatıra defteri İlknur'a geri gelmiyordu. Gelmeyen defter, geçen günler ve cevabını öğrenemediği sorular İlknur'da kalp ağrısı, mide ağrısı, uykusuz geceler oluyordu. Ve işte o son günde anlam dolu birkaç cümlenin sıralandığı defter geldi eline.

"Lisan-ı kal ile anlatılan sözde kalır.

Lisan-ı hal ile anlatılan gözde kalır.

Lisan-ı can ile anlatılan yürekte kalır.

Yüreğini ferah tutan kışta kalsa da, yağmur, fırtına vursa da yüreğine, lisan-ı canın ona yüklediği anlamı sabırla bekler. Sabra sabredebilmen ve sana yüklenilen anlamın değeriyle bekleyebilmen umuduyla…" yazmıştı Uğur.

Bu bir "Beni bekle." sözü müydü, yoksa sabırlı bir hayat için tavsiye miydi? İlk anda İlknur bunu anlayamadı.

Aşk acıtmazdı da insanı beklemek acıtırdı. Öylece, sessizce…

* * *

4

"Nasibe kilit vurulmaz.
Anahtar sırrın sahibindedir…"

UYKUSU KAÇMIŞ KELİMELER…

Sonunun ne olacağını bilmeden beklemek, hayaller kurmak… Kurduğu hayallerinin ayaklarının yere değmediği anları yaşıyordu İlknur.

Ağlamanın en temiz halinin özlemede olduğunu öğrenmişti. Her şeyin bir bakışta, lise yıllarında kalmasını istemiyor ve her duasında

"Allah'ım ne olur bu sevdanın sonu evlilik olsun." diyordu.

Uykusu kaçmış kelimeler doldurdukça gecelerini, kalbine bıçak saplanıyormuş hissini yaşadıkça hep Rabbine sığındı. Yürekten kopup gelen niyaz, edeple eğilen baş ve gözden süzülen yaşlarda gizlidir samimi dualar.

Sonsuz merhamet ve kudret sahibinin kapısında heyecan ve umutla bekleyiştir dua…

En güvenilire içini açmışlıktır dua.

Dualarla tüm mesafelerin kalktığını fark ediyordu İlknur.

SAFİYE ÇETİNKAYA

AŞK YAĞMURU SEVER

Anadolu'nun küçük, şirin bir ilçesi…

Ve bu ilçede kaderleri kesişen dört insan…

Hayatın zorluklarına karşı birbirine tutunmaya çalışan bu insanlar aşklarıyla, hüzünleriyle, yanlışlarıyla, günahlarıyla, özlemleriyle yüzleşiyorlar…

Tüm bu dünya keşmekeşi içerisinde doğruyu bulma, güzele ulaşma, iyiliklerle donanma yolunda karşılarına çıkan her türlü zorluğu aşma adına İlknur'un teslimiyeti, Uğur'un metaneti, Yasemin'in isyanları, Ahmet'in özlemleri acaba bu insanları nereye götürecek?

* * *

Safiye Çetinkaya'nın *Aşk Yağmuru Sever* romanının satırları arasında kendinizden bir şeyler bulacaksınız. Aşk, özlem, isyan, acı, hasret, gözyaşı ile yoğrulmuş hayatlar sizi bekliyor…

www.hayatyayinlari.com

9 786051 512587

𝕏.com/hayatyayinlari
f.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari